

הַפְּתַח הַשְּׁלִישִׁי, וְזֶה פֶּתַח שְׁעוֹמֵד
בְּקִיּוֹם לְדַעַת כָּל אוֹתָם שִׁיעֵבֵר
עֲלֵיהֶם דִּין, בֵּין לְמַחְלוֹת, בֵּין
לְמַכְאוּבִים, בֵּין לְעֵנִי. דִּין שְׁלֹא
עוֹבֵר לְמוֹת. כִּשְׁשַׁעַר הַפְּתַח הַזֶּה
סָגוּר, אִזּוּ הַדִּין נִרְשָׁם עַל הָאָדָם,
שְׁלֹא מְשִׁיבִים אוֹתוֹ, רַק בְּכַח שֶׁל
תְּפִלָּה חֲזָקָה וְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה,
שְׁפָתוֹב (אִיּוֹב יב) יִסְגֹּר עַל אִישׁ וְלֹא
יִפְתַּח.

מִמְנָה אֶחָד עוֹמֵד עַל הַפְּתַח הַזֶּה,
וְשָׂמוּ קִפְצִיא"ל, וְזֶה מִמְנָה עַל
הַפְּתַח הַזֶּה כְּדִי לְסַגֵּר אֶת הַפְּתַח
הַזֶּה עַל אוֹתוֹ הָאָדָם שֶׁרְאוּי
לְהַעֲנֹשׁ, כְּדִי שְׁלֹא יִתְקַבֵּל בְּתִפְלָה
עַד שִׁישׁוּב לְפָנָיו רְבוּנוּ.

וּבְאוֹתוֹ זְמַן שֶׁנִּגְזַר דִּין בְּכַנּוּי שְׁלֹא
חָטָאוּ, בְּאוֹתָם הַתִּינּוּקוֹת
הַקְּטַנִּים, מִמְנָה אֶחָד שֶׁמֶשׁ תַּחַת
יָדוֹ, שָׂמוּ עִירִיא"ל, וְיוֹצֵא וּמְכַרִּיז
לְצַד שְׂמָאל, עַד שֶׁמִּתְעוֹרְרַת רוּחַ
אֶחַת שֶׁהִיא רוּחַ שֶׁל פָּגָם שֶׁנִּבְרָא
בְּפָגָם הַלְּבָנָה וְנִקְרָא אֶסְכֶּר"א,
וְזוֹהִי הַרוּחַ שְׁעוֹמֵדָת עַל דְּרָגָה
(פַּתַח) רְבִיעִית בְּהִיכַל הַשְּׁלִישִׁי
שֶׁבְצַד הַטְּמֵאָה, וְזֶה עוֹמֵד עַל
הַהַרְג שְׁלֵהֶם, וְנִרְאָה לְתִינּוּקוֹת
כְּמוֹ אִשָּׁה שֶׁמְגַדֶּלֶת יְלָדִים
וְאוֹחֲזַת אוֹתָם וְהוֹרֶגֶת אוֹתָם.

וְאִזּוּ אוֹתָהּ נִשְׁמָה עוֹלָה, וְאוֹחֲזַת
אוֹתָהּ הַמְּמַנָּה הַזֶּה, וּמַעֲלָה אוֹתָהּ
לְמִמְנָה שְׁעוֹמֵד עַל הַהִיכַל
הַרְבִּיעִי, וְאוֹתוֹ מִמְנָה מְגַדֵּל אוֹתָם
וּמְשַׁתְּעֵשֶׁע בָּהֶם וּמַעֲלָה אוֹתָם
לְהַרְאוֹת לְפָנָיו הַמְּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ בְּכָל
שַׁבָּת וְשַׁבָּת, וּבְכָל רֹאשׁ חֹדֶשׁ
וְרֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְנִרְאִים לְפָנָיו
וּמִתְפָּרְכִים מִמֶּנּוּ. וּבִשְׁעָה שֶׁרִגְזוּ
שׁוֹלֵט, מִסְּתַפְּל בָּהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְחָס עַל הָעוֹלָם.

וְכֵן אוֹתָם הַתִּינּוּקוֹת שְׁלֹא

פֶּתַח תְּלִיתָא, דָּא פֶּתַח דְּקִיּוּמָא בְּקִיּוּמָא,
לְמַנְדַּע כָּל אֵינוֹן דִּי דִינָא יַעֲבֵר עֲלֵיהוּ,
בֵּין לְמַרְעִין, בֵּין לְמַכְאוּבִין, בֵּין לְמַסְכְּנוֹ.
דִינָא דְלֹא קִיּוּמָא לְמוֹתָא. כַּד תִּרְעָא דְפֶתַח
דָּא סָגִיר, כְּדִין דִינָא אֶתְרָשִׁים עַל בַּר נָשׁ,
דְּלֹא תִיַּיבִין לִיהּ, בַּר בְּחִילָא דְצִלוֹתָא תְּקִיפָא,
וְתִיּוֹבְתָא שְׁלִים. דְּכֵתִיב (אִיּוֹב יב) יִסְגֹּר עַל אִישׁ
וְלֹא יִפְתַּח.

חַד מְמַנָּא קִיּוּמָא עַל פֶּתַח דָּא, וְקִפְצִיא"ל
שְׂמִיָּה, וְהֵאֵי מְמַנָּא עַל פֶּתַח דָּא, בְּגִין
לְסַגְרָא הֵאֵי פֶתַח, עַל הַהוּא בַּר נָשׁ, דְּאֶתְחַזִּי
לְאֶתְעַנְשָׂא, בְּגִין דְּלֹא יִתְקַבֵּל בְּצִלוֹתָא, עַד
דִּיתוֹב לְקָמִי מְאָרִיָּה.

וּבְהַהוּא זְמַנָּא דְּאֶתְגַּזַּר דִּינָא בְּכַנּוּי דְּלֹא
חָאבוּ, בְּאֵינוֹן רַבִּיין זְעִירִין, חַד
מְמַנָּא שֶׁמֶשׂא תַּחוֹת יָדֵיהּ, עִירִיא"ל שְׂמִיָּה,
וְנִפְק וְכַרִּיז לְסִטֵּר שְׂמָאלָא, עַד דְּאֶתְעַר חַד
רוּחָא, דְּאִיהוּ רוּחָא דְּפָגִימוּ, אֶתְבְּרִי בְּפָגִימוּ
דְּסִיְהֶרָא, וְאֶקְרִי אֶסְכֶּר"א, וְהֵאֵי אִיהוּ רוּחָא
דְּקִיּוּמָא עַל דְּרָגָא (ס"א פֶּתַח) רְבִיעֵאָה, בְּהִיכְלָא
תְּלִיתָאָה, דִּי בְּסִטֵּר מְסַאָבָא, וְדָא קִיּוּמָא עַל
קְטוּלָא דְּלַהוֹן, וְיִתְחַזִּי לוֹן לְרַבִּי, פְּאֶתְתָּא
דְּרַבִּיאַת לְרַבִּי, וְאֶחִידַת לוֹן, וְקִטְלַת לוֹן.

וּבְדִין הֵהִיא נִשְׁמָתָא, סְלֶקָא, וְאֶחִיד לָהּ הֵאֵי
מְמַנָּא, וְסְלֶקָא לָהּ לְמִמְנָא דְּקִיּוּמָא
עַל הִיכְלָא רְבִיעֵאָה, וְהֵהוּא מְמַנָּא מְגַדֵּל
לוֹן, וְאֶשְׁתַּעֲשַׁע בְּהוּ, וְסְלִיק לוֹן לְאֶתְחַזָּאָה
קָמִי מְלֶפָא קְדִישָׁא, בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת, וּבְכָל
רִישׁ יְרֻחָא וְרִישׁ יְרֻחָא, וְאֶתְחַזוֹן קָמִיָּה,
וְאֶתְפָּרְכוּן מִנִּיָּה. וּבִשְׁעָתָא דְּרוּגְזָא שְׁלֵטָא,
אֶסְתַּפְּל בְּהוּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְחַיִּים עַל
עֲלָמָא.

וְכֵן אֵינוֹן רַבִּיין, דְּלֹא אֶשְׁלִימוּ שְׁנִין, עַד תְּלִיסַר שְׁנִין וְיוּמָא חַד, כְּלַהוּ

השלימו שנים, עד שלש עשרה שנים ויום אחד, כלם נמסרים בידו של זה. משלש עשרה שנים עד עשרים, כלם נמסרים על ידי רוח אחרת שנקראת אגיריסו"ן, שיוצאת מהנחש (העקם) העמק הזה שגורם מות לכל העולם, והוא יצר הרע. מעשרים שנים ומעלה, נדון העולם מבית דין, המקום שנקרא זכות, הוא בעצמו בא, ובחטאיו נדון, ונמסר ביד הנחש הזה שהוא מלאך המות.

(משום שהרי מעשרים שנה ומטה עד שלש עשרה שנים), הרוח הזו שעומדת בו כנחש הולכת אחריו, זה אגיריסו"ן שאמרנו, פי לא נשמר כשהיה ילד קטן כראוי, וראה בו סימן שיפגם אחר כך. וזה נלקח בפלי רשות, ועל זה כתוב (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. וסוד זה כתוב, והנה טוב מאד. ושנינו, (בראשית א) והנה טוב מאד - זה מלאך המות, שמקדים אותו טרם שיפגם לאחר מכן. והממנה הזה שעומד על הפתח הזה מכניס נשמתו ומעלה אותה למעלה. משלש עשרה שנים ומטה נדון על חטאי אביו, ונמסר ביד האספרא הזה שאמרנו. וכל אחד ואחד, היכל זה כנגד היכל זה. זה בהפך מזה, כפי שאמרנו, והפתח הזה הוא לצד צפון.

הפתח הרביעי, הפתח הזה עומד לרפואה, ונקרא פתח הרפואה. בפתח הזה עומד ממנה אחד ששמו פדיאל, וזה עומד על כל אותן הרפואות של העולם, ולהכניס תפלות של כל אותם בעלי מכאובים ומחלות וצער. וזהו עולה עם כל (לכל) אותן התפלות, ומכניס אותן לפני הקדוש ברוך הוא.

וזהו (איוב לג) מלאך מליץ אחד מני אלה. משום שאותם האלה

אתמסרו בידא דהאי, מתליסר שנין עד עשרין, כלהו אתמסרו על ידא דרוחא אחרא, דאקרי אגיריסו"ן, דנפקא מהאי נחש (כ"א עקומא) עמיקא, דגרים מותא לכל עלמא, ואיהו יצר הרע. מעשרין שנין ולעילא, אתדן בר נש מבי דינא, אתר דאקרי זכותא, איהו בגרמיה אתא, ובחובוי אתדן, ואתמסר בידא דהאי חויא דאיהו מלאך המות.

(בגין דהא מעשרין שנין ולתתא, עד תליסר שנין), האי רוחא דקיימא (דף רמ"ט ע"א) ביה כנחש, אזיל אבתריה, דא אגיריסו"ן דקאמרן. בגין דלא אתנטיר פד הוה רביא דקיק פדקא יאות. וחמי ביה סימן דיתפגים לבתר. והאי אתנטיל בלא רשו, ועל דא כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. ורזא דא כתיב (בראשית א) והנה טוב מאד, ותנינן, והנה טוב מאד, דא מלאך המות, דאקדים ליה עד לא יתפגים לבתר. והאי ממנא דקאים על האי פתחא, אעיל נשמתיה וסלקא לה לעילא.

מתליסר שנין ולתתא, אתדן על חובוי דאבוי, ואתמסר בידא דהאי אספרא דקאמרן. וכל חד וחד, היכלא דא לקבל היכלא דא. דא בהפוכא מן דא, כדקאמרן, והאי פתחא איהו לסטר צפון.

פתחא רביעאה, פתחא דא קיימא לאסוותא, ואקרי פתחא דאסוותא, בהאי פתחא קיימא חד ממנא, פדיאל שמיה. והאי קיימא על כל אינון אסוותין דעלמא, ולאעלא צלותין דכל אינון מארי דמכאובין ומרעין וצערין, והאי איהו סליק בכל (נ"א לכל) אינון צלותין, ואעיל לון קמי קדשא בריך הוא.

והאי איהו (איוב לג) מלאך מליץ אחד מני אלה, בגין דאינון אלה קיימין בההוא פתחא,